

Universitätsbibliothek Paderborn

Ioannis S. R. E. Cardinalis Bona Opera Omnia

Tribus Tomis comprehensa

Opuscula Spiritalia - I. Horologium Asceticum. II. Principia Vitae
Christianae. III. Manuductio ad Coelum. IV. Via Compendii ad Deum. V. De
Sacrificio Missae. VI. De Discretione Spirituum ... Operum Eminentiss.
Cardinalis, Tom. I

Bona, Giovanni

Parisiis, 1677

§. 28. Incitamenta humilitatis

urn:nbn:de:hbz:466:1-9969

Hinc timor continuus & omnium ferè hominum anxietas timentium, ne opera quę aggrediuntur infelicem exitum fortiantur: omnes enim videri volunt & laudari: nec imunes ab hoc morbo sunt infimę plebis homines, sordidas & despicatissimas artes exercentes, nam & proferunt se, & cupiunt ob artis suę peritiam inter cæteros ejusdem fortis eminere. Ipsimet Philosophi, qui de contemnendā gloriā multa præclarè scripserunt, effugere superbiam non potuerunt, quam maximè detestati sunt, gloriam re ipsā quærentes, quam verbis damnarunt. Occultè siquidem serpit hoc virus & avulsā pessimā arboris radice, adhuc remanent subtilissimā quædam fibrę, quæ vix à sanctissimis viris deprehendi queunt. Ejus itaque motus accutissimè observare, ac Dei timore comprimere oportet, & magis veritate, quām falsis hominum laudibus delectari. Fumus è fornace erumpens in altum elevatur & ingenti globo intumescens splendidissimum solis jubar obnubilat; sed quia caret soliditate, statim in auram dilabitur & evanescit. Ita superbi qui se inaniter extollunt nullo virtutum fundamento solidati, quanto amplius erigunt se, & in majorem ambitum diffundi satagunt, tanto exiliores fiunt, ac citius deficiunt & non apparent: *Vidi impium superexaltatum, & elevatum sicut cedros Libani, & transivi & ecce non erat. Psal. 36. 35.*

§. XXVIII. Incitamenta humilitatis.

Depravatę naturę pondere undique impellimur, & in lubrico positi stabili gressu stare non possumus, nisi dextera Domini teneat nos. Si à gravioribus flagitiis abstinemus, hoc Dei ope fit omnem peccandi occasionem misericorditer subtrahentis, alioquin experientiā magistrā jam didicimus quales simus in proximo labendi periculo constituti. Si quid boni in nobis est, id valde exiguum & imperfectum est; cumque bonum sit ex integra causa absque ulla mali admistione, quis certò afferere audebit, se aliquod opus aliquando fecisse, quod ex inte-

R iiij

gro bonum fuerit & gratum Deo, & non potius innumeris imperfectionibus permistum? Quis tam sollicitè salutem suam querit, aut tanto ardore perfectioni incumbit, sicut filii hujus saeculi opes querunt & dignitates? Certi quoque sumus nos gravissima commisso peccata, de quorum remissione incerti, nescimus utrum amore dignissimus vel odio; & si speramus veniam à Deo obtinuisse, de dono tamen perseverantiae securi non sumus, sed omnia in futurum reservantur incerta. Quis verò hæc perpendens gloriari poterit, aut aliquid sibi tanquam proprium usurpare & in se fiduciam habere? imò quis non timebit? quis non palam & ex corde profitebitur se nihil esse & nihil posse? Sicut aër recedente sole obscurus fit & tenebrosus; ita anima Deo lucem & opem subtrahente nihil videt, nihil potest. Hanc veritatem si quis plenè intellexerit, ab aliis item cognosci optabit: cumque verè & ex animo se omni contemptu, & abominatione dignum aestimaverit, ab aliis quoque despici & pro nihilo haberi desiderabit; nam si secus ficeret cognitione veritati repugnaret. Veritas humilitatis comes individua est & quò magis anima in veritatis cognitione proficit, eò clarius videt se nihil esse & nihil posse.

§. XXXIX. *Nihil boni esse in homine, qui caret humilitate.*

A Quolibet lapsu facile quisque surgeret si statim à medico remedium peteret. Sed plerique superbia adeò obsecinati sunt, ut morbum suum vel non cognoscant, vel propriis viribus se curaturos putent. Hæc ratio est, ob quam qui ceciderunt non resurgunt & in sordibus suis contabescunt, quia ad Deum non configiunt, nec pendunt ab ejus gratia, si cut oportet: sed sibi de se suarum ægritudinum remedium rejecto medico pollicentur; ex quo fit ut ipsa medicina morbus sit. Nullus autem mortalium eo infelior, qui cum cæcus sit, putat se omnia clarè videre; nam cum alterius opem non querat, nullum est præcipitium, in quod labi non possit. Vetus illa